

Arrest

nr. 160 711 van 25 januari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 17 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 19 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 24 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. CUPENS, die loco advocaat B. QUANTEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en is evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.*

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (hierna: het koninklijk besluit van 5 december 1991) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, *Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). In casu zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring duidelijk niet ontvankelijk is.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“Het beroep lijkt onontvankelijk.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dat, indien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de commissaris-generaal heeft de asielaanvraag niet in overweging genomen en ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering strookt met de gegevens van het administratief dossier. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, merkt de Raad op dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet vallen onder het toepassingsgebied van voormelde verdragsbepaling. De verzoekende partij kan de schending van artikel 6 van het EVRM aldus niet met goed gevolg opwerpen.

De Raad wijst er volledigheidshalve op dat overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet verhindert, enkel de gedwongen uitvoering tijdens het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht. De Raad laat ten overvloede gelden dat het tegen de beslissing van de commissaris-generaal ingestelde beroep bij arrest nr. 149 166 van de Raad van 6 juli 2015 werd verworpen.

Voor zover de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op het recht op respect voor haar familie- en gezinsleven, merkt de Raad op dat op 17, 18 en 19 maart 2015 in hoofde van de overige in België verblijvende familieleden van de verzoekende partij eveneens bevelen om het grondgebied te verlaten - asielloos (bijlage 13quinquies) werden genomen. De verzoekende partij kan aldus niet dienstig voorhouden dat haar gezinssituatie in het gedrang komt; zij kan samen met haar echtgenote en haar meerderjarige kinderen het grondgebied verlaten.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op het recht op respect voor haar privéleven, merkt de Raad op dat hetgeen de verzoekende partij in dit verband naar voren heeft gebracht niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden oplevert dat - gelet ook op onder meer het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008 - op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit de verzoekende partij hier te lande verblijf toe te staan.

In de mate waarin de verzoekende partij van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, merkt de Raad op dat voormelde beschouwing juridische grondslag mist. Artikel 8 van het EVRM legt immers geen bijzondere motiveringsplicht op (RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 19 oktober 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 15 december 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 2 oktober 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: “VzP merkt op dat volgens de beschikking van de Raad artikel 8 van het EVRM niet geschonden werd omdat alle gezinsleden moeten terugkeren. VzP stelt dat in de beschikking niet wordt geantwoord op het feit dat zij al jaren in België verblijft en hier verankerd is, dat haar kinderen enkel Nederlands spreken en dat het onwenselijk is hen terug te sturen naar Macedonië. VzP stelt dat zij een nieuwe asielaanvraag had ingediend, maar dat deze werd afgewezen omdat er geen nieuwe elementen voorlagen. VzP stelt hier niet mee akkoord te zijn: zij heeft een effectieve vrees voor vervolging door lidmaatschap van een politieke partij.”

3.2.1 In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat “in de beschikking niet wordt geantwoord op het feit dat zij al jaren in België verblijft en hier verankerd is, dat haar kinderen enkel Nederlands spreken en dat het onwenselijk is hen terug te sturen naar Macedonië”, merkt de Raad op dat voormelde beschouwing feitelijke grondslag mist. In de beschikking van 2 oktober 2015 wordt immers ingegaan op het voorgehouden privéleven van de verzoekende partij: “In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op het recht op respect voor haar privéleven, merkt de Raad op dat hetgeen de verzoekende partij in dit verband naar voren heeft gebracht niet zodanige bijzondere feiten of omstandigheden oplevert dat - gelet ook op onder meer het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk van het Europees

Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008 - op grond daarvan uit het recht op respect voor haar privéleven de positieve verplichting voortvloeit de verzoekende partij hier te lande verblijf toe te staan."

3.2.2 Voor zover de verzoekende partij betoogt dat "zij een nieuwe asielaanvraag had ingediend, maar dat deze werd afgewezen omdat er geen nieuwe elementen voorlagen" en dat zij "hier niet mee akkoord [is]: zij heeft een effectieve vrees voor vervolging door lidmaatschap van een politieke partij", merkt de Raad op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

De Raad benadrukt dat de vraag tot horen niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie en als dusdanig niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen is niet te wachten tot het ogenblik van de terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738). Ook gelet op de rechten van verdediging is het aangewezen dit te doen, teneinde de gemachtigde van de staatssecretaris de kans te geven kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting.

De Raad stelt vast dat nergens in de bij de middelen gegeven toelichting melding wordt gemaakt van de hierboven geciteerde uiteenzetting en er aldus een nieuwe feitelijke grondslag wordt gegeven aan de in het verzoekschrift aangevoerde middelen. De verzoekende partij toont verder niet aan dat voormelde beschouwingen niet reeds in het verzoekschrift of in de vraag tot horen konden worden ontwikkeld. Het ter terechtzitting aangevoerde middel is derhalve laattijdig en onontvankelijk.

Hoe dan ook lijkt de verzoekende partij met haar betoog de Raad te verzoeken zich te buigen over de wettigheid van een beslissing tot niet in overwegingname van haar asielaanvraag. Deze beslissing maakt echter niet het voorwerp uit van onderhavig beroep. Middelen welke niet gericht zijn tegen de bestreden beslissing, kunnen niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende januari tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU